danne Straffe, som gik ud paa at dømme paa Æren, og nu vil man i Militæretaten igjen indføre Æresstraffen. Det er jo nemlig gjentagende blevet paavist, at Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse tidligere ikke var nogen Æresstraf; ja, enhver Straf er selvfølgelig i en vis Forstand vanærende, naar den følger af vanærende Handlinger, men denne Straf har i og for sig ikke tidligere været en Æresstraf. Saaledes som Udvalget nu har stillet sit Forslag, skulde man jo tro, at det ærede Udvalg var beredt paa at ville opgive Kampen om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse i de 2 i § 40 nævnte Klasser af Tilfælde. Da jeg havde set Forslaget, troede jeg virkelig, at Udvalget paa Grund af det Tryk, der udøvedes fra Ministerens Side, var betænkt paa at ville vige tilbage. Det ser jeg imidlertid nu er ikke Meningen; thi efter dette Forslag kan Krigsretten, selv i de Tilfælde, hvor Handlingen uomtvistelig har en vanærende Karakter — vi maa huske paa, at der staar i første Stykke af § 40: „For de i Tjenestetiden begaaede Forbrydelser, for hvilke Straf skal bestemmes efter de borgerlige Love, og som i den offentlige Mening anses som vanærende" — jeg siger, selv om Forseelsen efter den almindelige Mening er vanærende, behøver Krigsretten slet ikke at tage Hensyn dertil. Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse, der tidligere, saaledes som den ærede Ordfører udtalte sig ved 2den Behandling, skulde ligefrem følge af Handlingens vanærende Karakter, behøver slet ikke for Fremtiden at være en Følge deraf. Det vil ganske bero paa Krigsretten; det skal være en ren Skjønssag, om vedkommende Krigsret tilligemed den øvrige Straf vil stemple Vedkommende med Straf paa Æren, men som Noget, der er en naturlig Følge af Handlingens vanærende Karakter, er der ikke Tale derom. Det ærede militære Medlem paa denne Bænk (Magius) vilde se en Betryggelse i saa Henseende i Krigsrettens Sammensætning, og jeg skal ikke negte, at dette glædede mig; jeg kan det oprigtig talt ikke. Jeg hørte det ærede Medlem, der ifølge sin Stilling er Præses i Krigsretten ved sin Afdeling, introducere en lille Theori om Rapserier og Smaatyverier m. m., som, hvis den var bleven udført i Detaillen, vistnok vilde have givet andre Medlemmer en Forestilling om, at Krigsretterne dog ikke i juridiske Materier ere af nogen saa overordentlig paalidelig Karakter, og jeg for mit Vedkommende kan heller ikke i de Meniges Stilling som Dommere, som Lovens Haandhævere, som dem, der skulle subsummere Handlingerne under Loven, se nogen meget stor Garanti for, at der tages et nøiagtigt Hensyn til, om vedkommende Forbrydelse nu virkelig er af den Art, at Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse skal følge med. Og, vel at mærke, det bliver ikke engang Handlingens vanærende Karakter, der skal gjøre Udslaget, thi baade efter det første og efter det andet Stykke skal det alene bero paa Krigsrettens Skjøn, om Vedkommende, foruden hvad der ellers lægges paa hans Skuldre, endnu skal have et Stød paa Æren; herefter forekommer det mig at være endnu voveligere at indføre denne Straf paa dette Omraade, end det var tidligere. Men jeg skal nu for Øvrigt ganske se bort fra dette Forslag fra Udvalgets Side. Jeg vil haabe, at det høie Thing ikke vil række Haand til paa dette Omraade, paa den militære Straffelovgivnings Omraade, at indføre en Straf, som forlængst er forkastet i den borgerlige Straffelovgivning, nemlig Straf paa Æren. Jeg vil henstille, om man ikke vilde komme til at begaa en Række Uretfærdigheder — hvad paa en slaaende Maade blev godtgjort ved 2den Behandling —, hvis man fastholdt dette Forslag, og jeg vil derfor haabe, at den høitærede Ministers Forslag maa blive vedtaget. — Jeg skal endnu kun imødegaa en lille Indvending, som let vil kunne komme frem mod mig, idet man kan sige, at jeg jo dog vil bibeholde Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse som Straf for Feighed. Jeg skal dertil bemærke, at i saa Tilfælde bliver det en aldeles specifik militær Straf for en specifik militær Forbrydelse. Der er jo nemlig ikke nogen Forpligtelse for en Mand udenfor Militæretaten til at være modig; det er vist, at vi betragte det som vanærende for en Mand at være feig, men det er dog ikke Noget, som udenfor hans militære Stilling medfører nogen Straf. Naar man saaledes fastsætter